

so bili od breznačajnih mlačnežev zasmehovani. Nemci so imeli na take slovenske breznačajnejše velik vpliv, in žal, da je bilo med temi tudi mnogo učiteljev, ki so njim bili slovenski duhovniki zopereni. Ti narodni Iškarjoti so dobivali posebne nagrade, da so ljudi odtujevali slovenskemu duhovniku in s tem tudi slovenskemu narodu. Na ta način se je slovensko ljudstvo vsled dobro plačanih Iškarjotov posebno v bližini mest in ob mejah vedno bolj ponemčevalo. Marsikateri slovenski kmet, ki je preveč dal na hnavsko nemško hvalisanje in se dal zapeljati, je izgubil svoje posestvo, ki je prešlo v nemške roke. Mnogo slovenskih posestnikov je tako izgubilo svojo domovino. — Ako bi bil Lichtensteinov šolski zakon v nekdanjem avstrijskem parlamentu sprejet, bi imeli duhovniki več vpliva na razvoj slovenskega jezika v šoli, narodna zavest bi bila med ljudstvom

ostala močnejša in ljubezen do slovenske zemlje bolj goreča in požrtvovalna. Ne bi bilo toliko nemškutarjev in ti ne bi imeli toliko moči. Na ta način bi bila Koroška ostala bolj slovenska, obenem bi ostali obmejni kraji na Slovenskem Štajerskem kakor Sobota, Ivnicca (Eibiswald), Travnik (Wies), Arvež, Spielfeld, Cmurek ter Radgona slovenski ter bi imela naša Slovenija večji obseg. Iz tega vidimo, kako pogubonosni je bil liberalizem za slovensko ljudstvo, ker mu je vzel z versko zvestobo tudi narodno zvestobo ter ga tako zaslužil močnejšim sosedom, nemškim in laškim. Velik, nenadomestljiv pomen slovenske duhovščine za slovenski narod tudi pojasnjuje dejstvo, da so bili na Koroškem, ko je po plebiscitu pripadla Avstriji, najprej in najbolj napadeni slovenski duhovniki. Naša zgodovina spričuje, da je slovenska duhovščina vedno stala na braniku slovenstva.

LUSTERI
bogata izbira
okusna izdelava
ugodne cene
domača lovarna
Ivan Paspas i sinovi, Zagreb
Cenike pošljemo na zahtev

praznovali v nedeljo 15. novembra. Topiči sicer niso pokali in zvonovi niso pritrkavali, zato pa je bila cerkev znotraj lepo okrašena in petje je bilo posebno slavnostno. Cerkvica je bila polna dopoldne in popoldne. Tudi pri darovanju se je nabralo več kot lani. Po večernicah je predaval g. sodnik Rant Lojze o pravedanju in pokazal na resničnih zgledih, s kakšnimi stroški in sitnostmi je združena vsaka pravda. Taka predavanja so res poučna in so mnogi g. sodnika vprašali za kakšno pojasnilo ali svet. Drugo nedeljo (22. nov.) je g. Slapšak Fr., visokošolec razlagal lepe skioptične slike o Poljski državi. V soboto 5. dec. smo v Slomšekovem prosv. društvu (Nikolčeva 10-I) pričakali ob 7. uri Miklavža.

DRUŠTVENE VESTI

Tcharje. Na željo mnogih, se je s prvo decembrsko nedeljo odprla v kaplaniji Čitalnica v kateri bo vsem, ki radi čitajo, v bodoče vsako nedeljo dopoldne na razpolago številno časopisje. Pri sedanjih velikih poplavi časnikov je posamezniku nemogoče naročiti vse liste. Zato bo lahko dobil vsak to, kar bo želel, v Čitalnici, samo poslužite se je pridno. — Ne pozabite tudi na knjižnico, ki je sedaj na novo urejena in založena z mnogimi novimi knjigami.

Marija Snežna. Kar smo že dolgo želeli, se je uresničilo. Ustanovili smo pevski odsek Prosvetnega društva in to pod vodstvom našega organista g. Jožefa Borovinšek. To se je zgodilo na dan praznika cerkvenega petja t. j. sv. Cecilije 22. novembra 1936. Ta dan se je pokazalo, kaj premore peščica cerkvenih pevcev. Pri rani sv. maši smo imeli skupno sv. obhajilo ter tako ubrano cerkveno petje, da so bili vsi polni hvale. Za prireditev popoldne je bil slededci spored: govor, vesela igra »županova Micka« in med odmori lepe narodne pesmi. Hvala vsem,

kateri so na katerikoli način kaj pripomogli. — Bog živi!

Slovenci v Zagrebu. Drugo obletnico, kar imamo redno službo božjo pri sv. Roku, smo

Odprta noč in dan so groba vrata.

Troblje pri Slovenjgradu. Smrtna kosa je spet zavihnela svojo jekleno koso. To pot je pretrgala nit življenja, v najlepši mladosti 27 let, pridnemu delavcu tukajšnje tovarne kos, Francetu Breznik. Ko je 19. nov. prišel na delo ob 5. uri zjutraj, je imel opravka s transmisijo. Zgrabilo ga je jermenje, kjer je obvisel; kljub takojšnji pomoči dveh delavcev, ki sta tudi delala v tovarni. Nezvestnega so prepeljali po odredbi zdravnika dr. Poharja, ki je bil takoj na licu mesta, v bolnico. Umrl je, ne da bi se zavedel, ob 2. popoldne. Rajni je bil zvest čitatelj »Slov. gospodarja«, miroljuben, tih in blag mladenič. — Umrla je 19. nov. blaga žena Antonija Lakovseh v 65. letu starosti. Kolikim bol-

nikom je ona postregla, vedo prav mnogi, saj je bila daleč na okrog znana. Botra je bila tridesetkrat, samo družini Jakob Ferik iz Pameč, 15 krat. Naj v miru počiva, preostalim našo sožalje.

Sv. Lovrene v Slov. goricah. Poslovil se je za vedno od nas zavedno katoliški mož, trgovec, gostilničar in posestnik Ivan Podhostnik. Za njim ne žaluje samo njegova blaga in dobra žena ter otroci, marveč cela župnija in občina Juršinci. Rajni si je pridobil velike zasluge kot župan bivše občine Dragovič in kot odbornik občine Juršinci. Pokojni je bolehal že več let na želodcu. Moral je na operacijo dne 28. oktobra v bolnico v Ormožu. 7 dni po operaciji se je

Psček prepredil samomor

Zena nekega varšavskega kinematografskega podjetnika, ki so ga bili zaprli zaradi goljufije z menico, je hotela izvršiti samomor in vzeti še svojega otroka s seboj v smrt. Ko se je pa pripravljala, da otroka usmrti, jo je napadel njen jazbecar in je s krepkimi ugrizki otroka, svojega tovariša pri igri, tako dobro branil, da je morala mati svoj prvotni načrt opustiti. Ko se je nekaj pozneje zaprla z otrokom v kuhinjo in odprla plinško cev, pa je začel psček spet tako žalostno tuliti, da so prihiteli sosedi, vlomili in v zadnjem trenutku rešili mater in otroka.

Takrat se je oglasilo in v hipu je stal pred njo Janez.

»Lenčka, kako da si prišla?«

Pogledala mu je pri luči v obraz.

»Kako si shujšal. Jesti sem ti prinesla. Ze štiri najst dni si tukaj. Menda nisi nič jedel.«

Janeza je ganila njena skrb.

»Veš, da sem te vesel. Le škoda je, da si prišla ravno danes, ko so vozili Preskarjevi drevje. Tile sledovi od tira do desetega drevesa po celem me lahko izdajo. Pa vem kako bom naredil. Splezal bom na drevesa, iz enega na drugega in jih bom stresel. Nihče se ne bo čudil!«

Lenčka je trepetala zanj. Rada bi mu povedala, kaj veselega, pa ni vedela ničesar takega. Nenadoma je začutila, kako je prišla prazna. Ponudila mu je košarico.

»Pojdi boš pogledala, kje sem. Če te zebe v noge, pa giblji s prsti!«

Ganila jo je njegova nežna skrb. Ko je bil sam tako reven in zapuščen, pa ima za njo toliko bogastva, ljubezni.

»Sem stopi in poglej!« Zlezal je po klinih lestvice, ki si jo je naredil, dva metra globoko in pripalil košato tresko, da je ves prostor razsvetlila.

»Joj, kako je strašno! Pa tu notri si noč in dan?«

»Tebi se zdi, ko nisi vajena. Meni pa ni nič!

Kurim si in dremljem. Prostor je velik. Kar cel plast slame imam za ležišče.«

Splezal je nazaj in dejal v šali:

»Vidiš, lansko leto sem tu volke lovil, zdaj pa mi je volčja jama za izbo. Vse pride prav. Po cerkvi mi je dolgčas. Sicer pa gre.«

»Lačen nisi?« se je brigala Lenčka.

Janez se je smejal in se šalil:

»Puško imam. Če vidim zajca skozi luknjo, pa ga ustrelim. Godi se mi, kakor gospodu.«

»Kaj pa strah po noči te ni, da bi volkovi prišli in te raztrgali?«

Položil ji je roko na ramo in jo potolažil:

»Volkov letos ni. Lisica pač pride včasih na streho, pa se ne vdere, ker je z lesa. Lani je bila iz vejevja. Noč je že, morala boš iti. Spremil te bom na Javorje. Posveti, da bova hodila po tvojih stopinjah, da ne bo preveč razhojeno, bi težje zamel.«

Lenčka mu je branila:

»Janez, boljše, če ne greš! Ostani tu! Kaj če kdo pride po tej poti?«

Vzel ji je svetilko iz rok in svetil, z drugo roko pa držal Lenčko za roko in jo vodil. Tema je bila kot v rogu. Sova je skovikala in vriskala. Lenčke je bilo groza noči in sov.

»Oh, Janez, če bi bila sama, bi umrla od strahu v tej temi. Zdaj se pa nič ne bojim, ko si ti pri meni!« je zatrjevala, vendar ji je drgetalo vse telo.